

Z OBSAHU:

MONKEY BUSINESS • DIVOKEJ BILL • PRAŽSKÝ VÝBĚR • TATA BOJS
OLYMPIC • ŠÍLENĚ SMUTNÁ PRINCEZNA
DIVADLO SPEJBLA A HURVÍNKA • KAREL RODEN • VÁCLAV VONÁŠEK

MONKEY BUSINESS KDYŽ ZAVLÁDNE ŠTĚSTÍ...

Kapela Money Business vydala nové album Happiness of Postmodern Age. Jak jsme u téhle skupiny zvyklí, je hudebně nápaditě, s řadou skvělých hostů.

S kapelou si povídáme o vzniku nahrávky, ale i o štěstí a postmoderní době...

Vaše nové album se jmenuje Štěstí postmoderní doby; prožíváte jako kapela štěstí?

Stoprocentně. Jako vlastně undergroundová skupina máme na našem hudebním trhu významnou pozici, v tomhle jsme měli a máme kliku, což je ohromné. Ve správnou chvíli jsme se vzájemně potkali, přitom si dodnes v zásadě děláme, co chceme, jako kapela jsme nuceni k minimu kompromisů. Děláme super koncerty, točíme super desky. No a vedle toho existuje i subjektivní štěstí každého z nás – i v tomhle na tom jsme dobře.

A s tou postmoderní dobou – máme ji právě teď?

Asi ano, i když přesně definovat postmoderní dobu je těžké. Na druhou stranu se můžeme i zeptat: je dnešní doba postmoderní? Tohle všechno nabízíme k úvaze. V moderní době nám vzali Boha a posmrtný život, v postmoderní době nám vzali i mnohé koncepty, pravda, některé z nich byly i špatné, každopádně jsme ale hodně osamělí. Všechno je na nás, jediná naše starost je udržet si životní úroveň. Jsme nervózní, aby nám neklesla. Rozhodně ale touhle

deskou nebo našimi úvahami nekáráme, nekritizujeme, pouze nabízíme body k přemýšlení.

Se Štěstím postmoderní doby pokračujete v sérii hvězdných hostů na vašich nahrávkách. Tím, zřejmě nejhvězdnějším je Joan Baezová...

Když jsme na desce začali pracovat, tedy asi před rokem, začali jsme se bavit o hostech – chtěli jsme, aby byli jiní, než na minulých albech, a přitom zajímaví. Napadla nás Joan Baezová. Dostali jsme se k jejímu manažerovi, a ten s námi v podstatě

► „vyběhl“. Její osobní mail jsme neměli. Kdybychom ho měli, asi by se celá věc domluvila mnohem dřív – za pravdu nám dává událostí, které následovaly. Asi tři měsíce po onom odmítnutí nám volal David Gaydečka, že v termínu našeho vánočního koncertu bude Joan v Praze křtít české vydání své knihy *Můj hlas je dar*, a že by se s ní dalo domluvit společné vystoupení.

A tehdy jste oprášili i myšlenky na společnou nahrávku?

Matěj Ruppert: Nějaký čas před

koncertem jsem se s Joan sešel a zeptal se, zdali by s námi také něco natočila. Řekla: ano, bez problémů. Její manažer to ani nevěděl. Tak jsem jí poslal tři písničky, ať si vybere, a pokud si nevybere, že jí můžeme napsat nějakou jinou. Ona se pak poměrně dlouho neozvala, až jsme se začali strachovat, jestli jsme něco nepokazili. Ale nakonec přijela a byla ve výborné náladě. Na koncert jsme se naučili verzi její písně *Diamonds and Rust*. A Romana napadlo, že bychom na naše nové album mohli nahrát právě tuhle písničku.

Joan souhlasila, natočili jsme. A pak se zeptala: co ty další písničky? S tím už jsme nepočítali, mysleli jsme si, že s námi nic dalšího natáčet nechce nebo že se jí ty poslané písničky nelíbily. Nebylo to tak, takže na naší nové desce zpívá Joan ještě další dvě písně. Ty, které jsem jí původně poslal. Dokonce uměla texty... jen nám nedala předem vědět.

Na albu jsou i další hosté...

Ashley Slater z kapely *Freak Power*, ten už s námi také spolupracoval. A pak Ivan Mládek, který má v jedné

skladbě sólo na banjo, rapeři Vladimír 518, Orion a Kato. A v písni s Joan Baezovou je napsaný mnohovokál, na kterém se s námi podíleli Dan Bárta, Vojta Dyk a Tereza Černochová.

Na albu je i remix vaší písně *The Ferry Tale* od nizozemské kapely *Kraak and Smaak*...

To je kapela, kterou máme rádi. Hráli jsme společně na koncertě a skončilo to drastickým mejdanem. Na něm jsme se hezky propojili a kluci slíbili, že nám udělají remix. A skutečně ho za nějakou dobu poslali.

DIVOKEJ BILL OSLAVÍ SVÉ NAROZENINY SPECIÁLNÍM TURNÉ A NOVÝM ALBEM – VŠE VE ZNAMENÍ ČÍSLA „15“

Po dlouhých dvaceti měsících se kapela *Divokej Bill* vrací do českých měst, aby společně se svými fanoušky oslavila patnácté narozeniny. Koncertní oslavy doprovodí vydání nového alba, které ponese název „15“. To vyjde 12. dubna jako první spolupráce *Divokýho Billa* s vydavatelstvím *Supraphon* – bude obsahovat jedenáct nových písní.

Na nové album si museli fanoušci počkat dlouhé čtyři roky a koncert svých oblíbenců v České republice mohli slyšet naposledy před necelými dvěma lety. Tuto pauzu členové kapely využili k přípravě nové desky a vystupování v zahraničí. Nyní jsou ale zpět v plné síle a právě jarní novinkové album a turné „*Divokej Bill 15 Tour*“ bude hlavní událostí oslav patnáctého výročí založení kapely.

Vedle tradičního autora písní *Divokýho Billa* Vaška Bláhy tentokrát výrazněji přispěli na album „15“ novinkami také Roman Procházka a Štěpán Karbulka. Na aranžích se samozřejmě podílela

celá kapela pod dohledem producenta Pavla Karlíka. „Pavlova role na tomto albu je nezastupitelná. Jeho velký přínos je nejenom na hudební podobě alba, aranžích, ale i textech, které s náma hodně řešil.“ vysvětluje Roman Procházka. „Jedinečným dárkem pro všechny majitele nového cedéčka pak bude obal. Co kus, to naprostý originál. Věříme, že to bude hodně zajímavé překvapení.“ zahalila kapela vydání desky tajemstvem.

Nové skladby a osvědčené hity pak bude možné letos slyšet živě pouze na patnácti koncertech v rámci výročního „*Divokej Bill 15 Tour*“ po městech České republiky. Jiné kon-

certy tento rok skupina neplánuje. „Vybrali jsme místa, která se nám za dobu hraní líbila a cítíme se tam příjemně. Někde naopak ale zahrajeme úplně poprvé. V každém případě si to všude chceme užít a se všemi fanoušky společně oslavit naše jubileum. Bude to pořádná jízda, už je nám patnáct, takže konečně nejsme pod zákonem!“ dodává s úsměvem kapela.

Jako host se na turné představí skupina *Liwid*.

Předprodej byl zahájen 5. března v síti Ticketstream limitovanou edicí vstupenek za sníženou cenu od 350,- Kč.

VÝROČNÍ TURNÉ DIVOKEJ BILL 15 TOUR

11/05/13 Jihlava
17/05/13 Litvínov
18/05/13 Ostrov u Karlových Varů
25/05/13 Hlinsko
31/05/13 Hradec nad Moravicí
01/06/13 Brno
05/06/13 Praha
07/06/13 Rožnov pod Radhoštěm
08/06/13 Olomouc
14/06/13 Ostrava
15/06/13 Břeclav
21/06/13 Vlašim
22/06/13 České Budějovice
28/06/13 Liberec
29/06/13 Plzeň

BĚR DOBŘE PROPOJENÉ SVĚTY

S Michalem Pavlíčkem a Michaellem Kocábem jsme se sešli u příležitosti nového vydání alba Běr z roku 1997. Po Strace v hrsti a Výběru je to další z desek Pražského výběru, které znovu vysílá do světa vydavatelství Supraphon.

Běr je po Strace v hrsti, Výběru a Adieu CA, celkově čtvrtou a druhou polistopadovou oficiálně vydanou deskou Pražského výběru, a v mnohém se předcházejícím albům vymyká...

M. Pavlíček: Tohle album vznikalo v jednom z nejsevěřenějších období našeho vztahu a spolupráce s Michaellem, v podobné atmosféře, jako když jsme dělali Straku. Doufám, že si teď Běr najdou i ti mladí, kteří ho neznají – samozřejmě vedle našich soukmenovců a příznivců.

M. Kocáb: Nemyslím si, že by to byla posmutnělejší deska, než Straka v hrsti nebo Výběr, jak se to někdy

říká. Pravda, je v ní něco z kafovské nálady, která u nás tehdy panovala, jakási skepse nad životem, pochybnosti člověka, který stárne a kterému se v hlavě relativizují dosud jasné hodnoty. Ale – jak říkal Michal – vznikala v úžasné atmosféře a smutná není.

Pod více než polovinou textů na Běru je spolupodepsán Vlasta Třešňák; jak jste k němu přišli?

PV: Toho pozval Michal Pavlíček!

M. Pavlíček: V těchto věcech hraje vždycky do určité míry roli náhoda.

S Michaellem jsme se bavili o našich textech, o čem bude sdělení,

jak mají vypadat, a mne napadl na výpomoc Vlasta Třešňák. Oslovil jsem ho ke spolupráci na některých svých věcech. Čekali jsme, co z toho vznikne, jak se ty světy propojí, a propojily se, myslím, skvěle.

Chystáte nové album?

PV: Na tuhle otázku se těžko odpovídá. Řekli jsme si, že novou desku natočit chceme, ale materiál na ni musí vyzrát. Pak ji natočíme. Momentálně jsme ve fázi lehkosti, ve znamení smíření. Jsme taková vláda národního porozumění!

SU 6210-2

TATA / BOJS

25 LET CYKLACE aneb TOUR DOMÁCÍ

25 let v lidském životě je doba, kdy jedinec vstupuje většinou optimisticky v plné síle do života. Pro hudební skupinu je čtvrtstoletí naopak časem pro rekapitulaci.

Jenomže to by tou skupinou nesměli být Tata Bojs. "Samozřejmě, když se kapela 25 let potácí po pódii, tak už nemůže doufat, že se stane nejžhavějším objevem roku. Nicméně máme trochu výhodu v tom, že jsme začínali jako děti. Takže můžeme zrecyklovat náš slogan, který jsme poprvé použili v roce 1998, když jsme slavili desáté výročí: Jsme nejmladší 25 let stará kapela," říká Mardoša. Milan Cais a Mardoša, spolužáci ze základky na Hanspaulce, v červnu 1988 na svém prvním veřejném vystoupení v místní sokolovně snili sen o tom, jak budou jednou přinejmenším stejně tak slavní jako David Bowie, Iggy Pop a The Clash dohromady. A i když se jim to zatím ještě úplně nepovedlo, alespoň stihli předskočit Bowiemu na koncertě v Praze a Iggyho a Clash dostali do jednoho ze svých největších hitů „Pěšáci“. Tata Bojs se rozhodli oslavit letošní výročí stylově, žádný sentiment a vzpomínání, ale chystají pro své fanoušky hned několik překvapení, novinek a hlavně hodlají slavit na koncertních pódii.

Tím prvním a zároveň nejbližším překvapením bude zcela nová verze jejich hitovky „Pěšáci“, kde nezazní jediný skutečný hudební nástroj. Všechny party jsou nahrané na nově vzniklé nástroje z recyklovatelných materiálů, jako jsou papír, plast a sklo. U příležitosti tohoto natáčení došlo i k propojení se smíšeným pěveckým sborem Doubravánek. Ten shodou okolností v rámci letošního tématu „cyklace“ vede bývalý kytarista Tata Bojs Marek Doubrava. K písni vznikl videoklip, který se odehrává v psychiatrické léčebně a je natočen mladým režisérem Janem Těšilem ve stylu Formanova Přeletu nad kukaččím hnízdem.

TATA BOJS TOUR DOMÁCÍ

- 14. 6. Milovice, Votvírák
- 15. 6. Plzeň, Summer City Fest
- 26. 6. Praha, Žluté lázně
- 28. 6. Žamberk, JamRock
- 18. 7. Ostrava, Colours of Ostrava
- 03. 8. Světlá n. Sázavou, Sázavafest
- 10. 8. Panenský Týnec, Open Air Festival
- 24. 8. Kolín, Natruc festival
- 31. 8. Vroutek u Podbořan, Rock For Church(ill)

www.tatabojs.cz

V současné době se kapela soustřeďuje na přípravu velmi speciálního letního turné ke zmíněnému výročí. Turné dostalo název 25 LET CYKLACE aneb TOUR DOMÁCÍ a bude probíhat v průběhu festivalové sezóny na největších akcích letošního hudebního léta.

Foto © 2013 Salim Issa

OLYMPIC ŽELVA

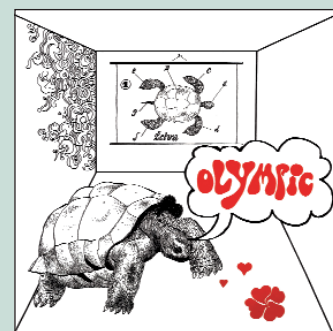
První československá dlouhohrající bigbítová deska po 45 letech znovu na vinylu!

Rok 1968 byl pozoruhodný v mnoha směrech, pro kapelu Olympic i tím, že jí konečně vyšlo debutové album, shrnující písničky z předchozích cca dvou let. Pro všechny rockové fandy to byl svátek, brzy potvrzený LP Matadors či výběrem Beat-line Supraphon. Olympic už v nerokenrolové sestavě, s mohutným vlivem beatlesovského Mersey soundu a výhradně

českými texty se stal jakýmsi synonymem pro domácí bigbít té doby. Želva, Vzpomínka plíživá, Línej skaut, Dám zejtra zas flám, Modravé mámení, Nikdo neotvírá, Nebezpečná postava, Snad jsem to zavinil já, Dědečkův duch, Jen Bůh ví, Telefon a Psychiatrický prášek, to je tučt songů z tohoto průlomového alba. Kapela samotná už sice tou dobou byla hudebně podstatně dál a objevila se jí mohutná konkurence, ale tohle je už navždy bigbítový nekompilační začátek na gramodeskách rychlosti 33. Poprvé od roku 1968 se můžete pokochat rekonstruovaným obalem prvního vydání, ozdobeným

ilustrací Jana Antonína Pacáka, takto olympického bubeníka. Výbornou pietní práci tu odvedli pánové Vrkoš a Zámotný z fan klubu Olympiku – dolisy byly totiž už umísťovány do univerzálních grafických obalů, zcela bez kouzla původní titulky. Remasterovaný zvuk odpovídá posluchačským standardům roku 2013, ale s přihlédnutím k analogové patině doby vzniku. Vnitřní sáček pak přináší zajímavé dokumenty z archivu např. Petra Jandy, včetně několika neznámých fotek, komentářů k jednotlivým písním, obrázků všemožných mutací LP a CD podoby i souhrnného textu o fenoménu Želva. Jubilejní LP

edice prvního čs. rockového alba vychází: 22. 3. 2013.

SU 6206-1

SUPRAPHON VYDÁVÁ CD ŠÍLENĚ SMUTNÁ PRINCEZNA, KTERÉ VZDÁVÁ HOLD SKLADATELI JANU HAMMEROVI

SU 6204-2

Film *Šíleně smutná princezna* režiséra Bořivoje Zemana patří do zlatého fondu našich filmových pohádek. V kinech dokázala pokořit dokonce i o pět let mladší Vorlíčkova *Tři oříšky pro Popelku*. Kromě skvělých hereckých výkonů nejen hlavních protagonistů Heleny Vondráčkové a Václava Neckáře k velké oblibě této pohádky přispěly i filmové písničky s texty Ivo Fischera,

Foto © archiv

ke kterým složil hudbu teprve sedmnáctiletý Jan Hammer mladší.

Album *Šíleně smutná princezna* v produkci Václava Neckáře vyšlo už v roce 1992 jako jeden z prvních počinů vydavatelství NE a NE

Records, které v listopadu 1991 uvedl do chodu Jan Neckář. Obsahuje pásmo šesti Hammerových písniček i několika kratších instrumentálek v originálních nahrávkách z roku 1967, mezi nimiž Václav Neckář s Helenou Vondráčkovou vypráví příběh, který na motivy původní filmové pohádky Františka Vlčka a Bořivoje Zemana napsal Darek Vostřel, v 60. letech ředitel pražského Divadla Rokoko a v *Šíleně smutné princezně* intrikující rádcé Ypsilon. Ke slovu se díky citacím z původní zvukové stopy dostanou i další postavy, třeba králové Jindřich Spravedlivý (Jaroslav Marvan) a Dobromysl Veselý (Bohuš Záhorský). Bratři Neckářové tak složili hold jedné z klasických filmových pohádek a Janu Hammerovi mladšímu, který to ze všech muzikantských krajánek, co jich ve světě máme, dotáhl ve filmové hudbě i v rocku nejdál. Václavu Neckářovi přinesla *Šíleně smutná princezna* nejen krásnou roli prince Václava, kterou mu oba scénáristé i autoři

námětu napsali přímo na tělo, ale minimálně jednu perlu v repertoáru. Stále svěží *Šíleně smutná princezna*, které prospěl i nový remastering Jana Neckáře a Václava Neckáře juniora.

Foto © 2013 Jaroslav Troustl

LEGENDÁRNÍ NAHRÁVKY „ČERNÝCH HODINEK“ DIVADLA SPEJBLA A HURVÍNKA VYCHÁZEJÍ POPRVÉ V KOMPLETU NA CD!

Supraphon z rozsáhlého archivu nahrávek Divadla Spejbla a Hurvínka nyní poprvé na CD zkompletoval dva úspěšné tituly, které se těšily v sedmdesátých a osmdesátých letech velké oblibě. V roce 1977 Miloš Kirschner ve spolupráci s Vladimírem Strakou napsal scénář pro LP desku *Hurvínková černá hodinka*, na kterou v roce 1985 s úspěchem navázala nahrávka *Na černé hodince u Spejblů*. U příležitosti vydání CD jsme požádali současnou ředitelku Divadla S+H, aby zavzpomínala na dobu a okolnosti vzniku těchto stále žádaných audio snímků.

Paní Heleno, můžete zavzpomínat na scénářistickou součinnost Miloše Kirschnera s Vladimírem Strakou, kteří spolu napsali tak úspěšné tituly jako jsou například *Hurvínkovy staré pověsti*, *Mánička v pasti*, *Past na Hurvínka* a také *Hurvínkovu černou hodinku*. Jak probíhala jejich spolupráce?

Vladimír Straka byl velice skromný, tichý a velmi nenápadný člověk. Nikdo by v něm nehledal tak nápaditého autora, který dle pravidla o tom, že protiklady se přitahují, vytvořil s Milošem Kirschnerem, ten byl nepřehlédnutelný, sršící humorem a energií, velmi úspěšný tým. V jejich autorské spolupráci vznikly ty nejlepší nahrávky ze Spejblem a Hurvínkem. Neumím zpětně určit

kdy, kdo přišel s námětem. Myslím, že se střídali. Pan Straka obvykle napsal kostru díla a Miloš ji pak trochu dopracoval, ale vždy opentlil humorem, specifickým slovníkem našich figur a ještě hru ve studiu obohatil o improvizaci. Tu jsem měla nejraději, protože ve spontánnosti obvykle vznikalo to nejhumornější. Často jsem měla co dělat, abych se ovládla a smíchem nezkazila nahrávanou sekvenci. A také jsem musela sama improvizovat, což pro mne bylo nejtěžší. Byla to pro mne velká škola hereckého postřehu. Nikdy jsem nemohla zabřednout do hereckého klíše, kdy se čeká na nářezku a řekne se to, co je v textu. Musela jsem být velmi ve střehu a hlavně jsem se naučila to nejpodstatnější z herecké tvorby – poslouchat partnera. A s jeho replikou zacházet tak, jako bych ji uslyšela poprvé.

Miloš Kirschner byl velice úspěšný autor, který dětské publikum ani v nejmenším nepodceňoval. Myslíte, že právě z toho pramení úspěch jeho díla?

Zcela jistě. I tím mi byl velkým vzorem. Často se v dětských divadlech děti trochu podceňují. Nebyvají pro tvůrce a herce partnery, ale infantilně se jim nejen vypráví jednoduchý příběh, ale ještě k tomu se na ně pokud možno šišlá, či hru zdobí pády a kalamity, kterým se děti rády smějí. Je to ta nejjednodušší

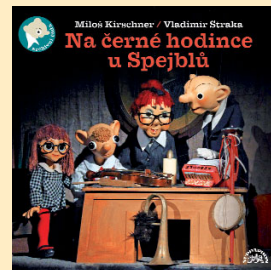
Foto © archiv Heleny Sláchové

forma, jak v nich vyvolat smích, ale tím to také končí. Miloš dobře věděl, že dětský svět není radno podceňovat. Zacházel s dětskými diváky jako s rovnocennými spoluhráči, jen vše podával pro ně srozumitelnou formou. Vždy se to vyplatilo.

Máte nějakou osobní vzpomínku na nahrávání „černých hodinek“?

Velmi ráda na ty časy vzpomínám. Už prostředí bylo náramné. Nahrávali jsme v nejvyšším patře Lucerny, odkud byl mimořádný výhled na Prahu. Miloš byl labužník a rád hostil. Na Václaváku bylo hned vedle Lucerny lahůdkářství, tak vždy nechal donést sýry, šunky, paštiky, víno a my se vždy těšili na občerstvovací přestávky, během kterých se i povídalo, vzpomínalo se a mnoho poučného z profese jsem se tam od spoluhráčů dozvídala. Pomyslete, že našimi hereckými partnery byli taci, jako Irena Kačírková, Josef Bek, Stella

Zázvorková, Miloš Kopecký, Gabriela Vránová, František Filipovský, Jiří Sovák, Vlastimil Brodský, Antonie Hegerlíková, Václav Postránecký, Petr Haničinec, Jiří Lír, Nelly Gaierová... a mnoho dalších hereckých hvězd. Od nich se bylo co naučit. Tehdy byl na práci čas, nehlídaly se hodiny, herci nespěchali, ale věnovali se plně tomu, co právě tvořili. Lituji mladé herce, že tuto vysokou školu, takového nadšení pro partnerskou spolupráci a tvorbu už v dnešním ukořtěném světě nemohou zažít. Také se nešetřilo na hudbě a dokonce i ruchy dělali k tomu vyškolení ručníci. Na výsledek to bylo znát. Když se začalo natáčet stereo, měli jsme scénář pokrytý značkami odkud co říkáme, odkud kam se během řeči přesunujeme, kam kráčíme, aby vznikl dojem prostoru. Bylo to mnohdy velké dobrodružství, za které jsem Supraphonu moc vděčná.

SU 6175-2

PRVNÍ AUDIOKNIHA KARLA RODENA! VZPOMÍNKY LEGENDÁRNÍHO FILMOVÉHO REŽISÉRA

SU 6168-2

Karel Roden ve své bohaté herecké kariéře ještě nikdy nenačetl audioknihu. Poprvé se k tomu uvolil až nyní, kdy ho oslovil legendární filmový režisér Jan Němec. V jeho režii vznikla audiopodoba vzpomínkové knihy, kterou nazval *Nepodávej ruku číšníkovi*.

Jeden z nejvýznamnějších režisérů tzv. české nové filmové vlny, tvůrce filmů jako jsou *Démanty noci*, *O slavnosti a hostech* či *Mučedníci lásky*, sepsal zážitky svého mimořádně podivuhodného života v knize *Nepodávej ruku číš-*

níkovi, vydané před dvěma lety nakladatelstvím Torst. Osm stěžejních příběhů z několika důležitých etap umělcova života nyní načte Karel Roden v režii autora, který je též duchovním otcem doprovodné písně, zpívané a hrané v této audioknize Oskarem Petrem. Píseň, jakož i režisérovy zážitky, jsou staré již několik desetiletí, ale lety získávají jakoby ještě víc na ceně.

Úvodní a zároveň titulní povídka je vzpomínkou na textaře Jiřího Štáidla. Vysvětluje okolnosti jeho smrti, stejně jako povídka, objasňující záhadné úmrtí Jiřího Šlitra.

V dalším příběhu se autor vrací do roku 1968, nejprve na festival v Cannes, kde v době pařížského jara došlo k revolučnímu zvratu, který osudově zasáhl do tvůrčího života umělce. Povídka z prvního dne srpnové okupace Československa vysvětluje vznik slavného dokumentu *Oratorium pro Prahu*. Tehdy Jan Němec natočil pravdivou zprávu o chování ruských vojsk a českých civilistů a dobrodružně film převá-

Foto © Martin Kubička, 2013

žel přes hranice. Milovník krásných žen Jan Němec také vzpomíná na soužití se slavnou zpěvačkou, když vypráví o tom, jak střílel do okna této milované ženy. Závěrečný příběh z amerického období patnáctiletého exilu uzavírá symbolicky dra-

matické životní osudy originálního umělce.

Pro Karla Rodena, třebaže je tato nahrávka jeho první zkušeností s audioknihou, jde o další příležitost předvést hlasové mistrovství při práci s textem a jeho významy.

Audioknihu *Nepodávej ruku číšníkovi* vydává Supraphon 22. 3. 2013.

Nahrávka bude k dostání na 2 CD anebo i v digitálních službách Supraphonline.cz a Audioteka.cz

FAGOTOVÉ ŠTĚSTÍ VÁCLAVA VONÁŠKA

SU 4124-2

Fagotista Václav Vonásek (*1980) je nejen výrazným členem České filharmonie, ale také pravidelně spolupracuje se souborem *Barocco sempre giovane*. Již během studií (pražská HAMU, Royal College of Music v Londýně) vyhrál řadu významných mezinárodních soutěží například: první cenu v soutěži *International Double Reed Society* v Melbourne 2004, v roce 2005 zvítězil v polské Łódži, uspěl i na mezinárodní soutěži *ARD* v Mnichově v roce 2008 – a následující rok se stal vítězem 61. ročníku soutěže *Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro*.

U Supraphonu nyní vychází Václavu Vonáškovi debutová nahrávka se skladbami Vivaldiho, Bacha a Händela. Tímto albem již o sobě dává vědět jako vyzrálý a zkušený sólista, jenž na prahu svých Kristových let úročí nejen muzikantské zkušenosti, ale i neutuchající okouzlení nástrojem z červeného javorového dřeva.

Foto © 2013 Viliam Veverka

U příležitosti vydání alba jsme Václavu Vonáškovi položili několik otázek:

Antonio Vivaldi fagotu dedikoval ke čtyřem desítkám koncertů. Fagot byl hned po houslích nástroj, kterému věnoval nejvíc skladeb. Dva z nich jste si vybral pro svoji debutovou nahrávku. Byla to těžká volba?

Z onoho množství koncertů je jich v užším povědomí fagotistů 10-15, mezi něž patří i tyto dva. Koncert a moll jsem vybral na úvod CD

(nejen) pro jeho razantní, typicky „vivaldiovský“ úvod. A Koncert B dur La notte je příkladem programnosti (či spíše zvukomalebnosti), která je u Vivaldiho povětšinou známa spíše prostřednictvím Čtvera ročních dob. Mým cílem bylo též ukázat, že Vivaldiho fagotové koncerty za slavnějšími houslovými nijak kvalitativně nezaostávají.

Pro své album jste volil skladby i dalších mistrů 18. století, J. S. Bacha, C. Ph. E. Bacha a G. F. Händela. Povět-

šinou jste si upravit skladby dedikované flétně. Bylo to obtížné?

Jsem toho názoru, že při použití správné transpozice jsou tyto skladby na moderní fagot podobně obtížné, jako na barokní flétnu. Tedy: Bylo to obtížnější, než standardní fagotový repertoár, ale zato velmi osvěžující. V případě sonáty J. S. Bacha jsem tak například „objevil“ tóninu A dur – ta sice klade vyšší technické nároky, než pro fagot povětšinou typické F dur či B dur; barva zvuku je však náhle mnohem jasnější.

Přivezl jste si ze světa řadu prestižních soutěžních trofejí – co pro vás znamenají?

Intenzivní příprava na jakoukoli soutěž je sama o sobě velkým přínosem pro každého hudebníka, a to nezávisle na umístění. Těm úspěšným přináší soutěže nejen nabídku sólového angažmá, a těm ještě úspěšnějším se podaří například získat schopný management, který tyto úspěchy dokáže řádně „prodat“. Význam soutěží se však nesmí přeceňovat: Ano, díky svým oceněním jsem dostal mnoho sólových nabídek, ale jsem přesvědčen, že pravá hodnota hudebníka (a zejména hráče na dechový nástroj) spočívá v jeho flexibilitě. Hra v orchestru pro mne představuje existenční i řemeslný základ; pravidelná komorní hra znamená osvěžení a nezbytnou „hráčskou hygienu“; sólový koncert (zvláště s orchestrem) je pak zpravidla svátkem. A pokud jsou všechny tyto složky v rovnováze, bývám nejšťastnější.